

► De Rode Duivels krijgen hun bronzen medaille uit handen van FIFA-voorzitter Gianni Infantino. © EPA

Brons met gouden randje

Gisterennamiddag stond de laatste act op het podium op de Grote Markt en toen was het langste zomerfestival definitief voorbij. Nadien volgde nog een onbetekende encore: een optreden van Frankrijk en Kroatië. Ook voor een prijs, dat wel maar *we couldn't care less*.

Een collega die in Moskou rondhing voor de finale app'te over de Rode Duivels en hun huldiging op de Grote Markt. Hij vond het tijdstip respectloos ten aanzien van de finale en vond ook: ... gewoon geen huldiging...je bent derde.

Hij heeft een punt. Vier jaar geleden kon ik de houding van de Rode Duivels na hun terugkeer uit Brazilië wel smaken. Verloren in de kwartfinale van Argentinië na een kleurloze wedstrijd waarin ze nooit in hun spel kwamen, zwaaiden ze even naar het niet al te talrijk opgekomen publiek en gingen naar huis. Twee jaar geleden werden ze na de déconfiture in Rijsel tegen Wales net niet met pek en veren ingesmeerd en terug naar hun miljoenenkwartieren verjaagd. Dat was een overdreven negatieve reactie, maar zo zijn wij nu eenmaal.

Een topsportcultuur wordt mee bepaald door de wijze waarop topsportsuccessen worden gepercipieerd door publiek en door media. Wij hebben in dit land de kneuterige gewoonte elke sporter die vanzelf de weg terug naar huis vindt, prijs of geen prijs, op te wachten met een fanfare. Lang van huis zijn vinden wij ook al topsport.

Mag deze derde plaats op het grootste mondiale evenement in de grootste mondiale sport dan niet worden gekoesterd? Er is een verschil tussen koesteren en fêteren. Het rode festival in Brussel gisteren was er over. Het brons van Rusland 2018 is er één met een gouden randje, maar daarom moet je het nog niet vieren als goud.

Zouden de Rode Duivels beseffen dat ze ook politiek zijn gerecupereerd? Zo'n Didier Reynders die na afloop in Sint-Petersburg ineens op het veld stond en mee op de foto ging,

dat was de schaamteloosheid voorbij. Wat doet onze minister van Buitenlandse Zaken in een land dat een passagiersvliegtuig met daarin ook Belgen uit de lucht heeft geschoten en dat nog steeds niet heeft toegegeven?

Gisterennamiddag moesten de Rode Duivels ook bij de koning langs. Ook dat was politiek. Filip zal die tricolore opstoot wel gesmaakt hebben en gedacht dat hier Belgisch garen bij te spinnen was. In landen met een echte topsportcultuur is contact met het koningshuis het hoogste. In Nederland geraak je daar met olympisch goud of als je met voetballen tweede wordt, niet derde. In Engeland dachten ze er nog voor de kleine finale niet aan de Queen lastig te vallen en een viering in de straten met een open bus hoefde ook al niet. Een land dat zeventig gouden medailles wint kan een sportprestatie net iets beter inschatten.

Als we maar kunnen vieren

Wij Belgen zouden ook een dode mus vieren, als we maar kunnen vieren en er een festivalsausje kunnen over gieten. Deze derde plaats op het WK voetbal is geen dode mus, laat daar geen misverstand over bestaan. Zes wedstrijden op zeven winnen op een wereldcup is weinig landen gegeven. Misplaatste euforie hoeft dan ook weer niet. In de eerste drie wedstrijden werd de tegenstander overklast en was geen twijfel mogelijk over de uitslag, in de volgende vier had de tegenstander telkens van België kunnen en soms moeten winnen.

Japan: ontsnapping, het kan niet genoeg worden gezegd. De lelijkheid en toevalligheid van de eerste goal na de 0-2 werd vergeten door de derde goal die in de highlights van deze wereldcup komt. Brazilië: ontsnapping bis. Een owngoal, een belegering, een counter die 2-0 oplevert en dan weer een belegering overleefd. Frankrijk: terechte nederlaag, zonder meer.

Wij hebben in dit land de kneuterige gewoonte elke sporter die vanzelf de weg terug naar huis vindt, prijs of geen prijs, op te wachten met een fanfare

Niet meer over zeuren, maar van leren. Te veel Belgen bleven onder hun niveau. Engeland: een vreemde wedstrijd waarin België twaalf keer op doel schoot en Engeland vijftien, waarvan respectievelijk vier en vijf ballen tussen de palen belandden. Engeland domineerde ook de corners (5-3) en het balbezit (57-43). Maar België won toch en Engeland verloor.

Een al te simplistische voorstelling van zaken is deze: in Rusland 2018 had België het geluk dat het miste in Brazilië 2014 en Frankrijk 2016. Met geluk in de sport is het als in

het leven: het komt niet zomaar, je moet je er voor open stellen, investeren. In het voetbal betekent dat aanvallen. België viel veel en graag aan en had het geen corner afgedwongen tegen Brazilië, en was Kompany niet komen aandringen aan de eerste paal, dan had die geen owngoal opgeleverd.

Het grootste gewin van deze wereldcup is niet die derde plaats, maar het besef dat een klein land ook groot kan zijn in topsport als de sterren gunstig staan. Grote landen zullen altijd een schaalvoordeel hebben, maar kleine landen kunnen met een goeie generatie en een juiste instelling elke grootmacht aan. België en Kroatië toonden dat dit toernooi.

Wat deze minitriomf voor onze Belgische topsportcultuur betekent is niet duidelijk. In andere sporten was al een kentering waar te nemen: prestaties van Belgische topsporters zitten over het algemeen in de lift. Heel vaak lag een goede opleiding aan de basis van die successen. Wat dat betreft loopt voetbal achter op andere sporten: de meeste Belgische internationals kregen hun postformatie in het buitenland en komen niet uit één of ander geniaal Belgisch voetbalsysteem. Dit succes was het gevolg van een toevalmodel. Daar verandering in brengen, is de opdracht voor de komende jaren.

België

Engeland

2-0

4' Meunier 1-0, 82' Hazard 2-0

België: Courtois, Alderweireld, Kompany, Vertonghen, Witsel, De Bruyne, Meunier, Chadli (39' Vermaelen), Tielemans (78' Dembélé), E. Hazard, Lukaku (60' Mertens)
Engeland: Pickford, Maguire, Stones, Walker, Dier, Trippier, Rose (46' Lingard), Delph, Loftus-Cheek (84' Alli), Sterling (46' Rashford), Kane